

fremhæver særlig et af dem, nemlig Regnskabet for Finsens Lysinstitut for Finansaaret 1920—21; men det er desværre ikke for det godes Skyld. Som de ærede Medlemmer vil vide, var Finsen-Instituttet oprindeligt en ganske privat filantropisk Anstalt; men under Forhandlingerne om Finansloven for Finansaaret 1917—18 blev der truffet en Ordning, hvorefter Finsens Institut fremtidig skulde være en selvejende Institution med Statsstøtte, men ogsaa under Statskontrol. Overensstemmende dermed blev det fastsat, at Bestyrelsen, der tidligere havde været meget talrig, idet den nemlig bestod af 14 Medlemmer, efterhaanden skulde indskrænkes til 9 Medlemmer, og af disse 9 Medlemmer skulde Staten udnævne de to, saaledes altsaa, at Staten gennem disse 2 Medlemmer fik Indsigt i og Indflydelse paa Instituttets Virksomhed. Hvad angaar de økonomiske Forhold, da havde Finsens Institut allerede forud for den Aftale, jeg nu nævnte, Tilskud fra Statskassen. Dette Tilskud havde i det foregaaende Finansaar udgjort 51 076 Kr., hvilket Beløb overførtes til Fremtiden som fast. Men det Udvalg, der var nedsat til at overveje det hele Spørgsmaal, udtaler meget bestemt, at dermed maatte man nøjes for Fremtiden; det Tilskud, der skulde blive Spørgsmaal om i Fremtiden, burde kunne holde sig ved det hidtidige Beløb, og det siges fremdeles, at Instituttet maa kunne ledes saaledes, at det ikke giver Underskud. Disse Forventninger fra Udvalgets Side er desværre i høj Grad blevet skuffet. Paa det Regnskab, der nu foreligger, er de 51 076 Kr., som jeg før omtalte, paa Forhaand opført som ordinært Tilskud fra Statskassen, men desuden foreligger der et Underskud paa Instituttets Regnskab af 679 885 Kr. 83 Ø., hvoraf dog de 600 000 Kr. tidligere er bevilget. Naar man lægger dette Underskud til det i Forvejen paa Budgettet opførte faste Tilskud, kommer man til, at Staten for det paagældende Aar maa bære over 730 000 Kr. af Instituttets Udgifter. Det vil sige, at Staten maa afholde over Halvdelen af disse Udgifter, medens man for faa Aar siden gik ud fra, at Instituttet saa nogenlunde skulde kunne klare sig selv. Ogsaa her bør der naturligvis tages et billigt Hensyn til de stedfundne Prisstigninger, men selv under Hensyn hertil maa det slette Resultat dog vist forundre, og det er saa meget mere forunderligt, som saa at sige den eneste Konto paa Instituttets Regnskab, der har

holdt, er Kontoen for Foranstaltninger til Bedste for ubemidlede. Dertil var paa Budgettet beregnet 5 250 Kr., men man har kun brugt 3 241 Kr. 04 Ø. For saa vidt angaar Foranstaltningerne for de ubemidlede, er der altsaa ikke Underskud, men et Overskud af 2 000 Kr. paa Budgettet.

Naar Resultatet foreligger saa slet, som det altsaa gør, saa ledes man til at stille det Spørgsmaal — jeg siger kun, at man ledes til at stille det Spørgsmaal, jeg siger ikke, hvorledes Spørgsmaalet til sin Tid maa besvares —, om det ikke her er gaaet, som det saa ofte gaar, naar en tidligere privat filantropisk Institution faar Lejlighed til at trække paa det offentlige ikke med et ganske bestemt af de offentlige Myndigheder fastsat Beløb, men efter Behov. Under saadanne Forhold sker det alt for let, som de ærede Medlemmer af Tinget, der har deltaget i det kommunale Liv, vil vide, at Resultatet bliver daarligt i økonomisk Henseende. Interessen for at opretholde de Indtægter, hvoraf den filantropiske Institution tidligere har levet, svækkes og svækkes ofte meget betydeligt, og paa den anden Side er man tilbøjelig til at tage det rundt og glat med Udgifterne, da man ved, at naar det kommer til Stykket, kan man hente Pengene hos det offentlige. Jeg vil paa Udvalgets Vegne gerne henstille til den højtærede Minister, at det Spørgsmaal, som jeg nu her har rejst, søges besvaret gennem en Undersøgelse af Instituttets Forhold, og jeg kunde da, hvis ikke Forholdene i det Aar, der her foreligger, er ekstraordinære og kan ventes rettet i det følgende, tænke mig, at man kom til det Resultat, at man enten ligefrem burde inddrage Finsens Institut under Finansloven eller, hvis man ikke vil det, forlangte, og selvfølgelig kunde faa, da Staten i dette Forhold er den overmægtige, en Ordning, hvorved Staten fik en langt betydeligere Indflydelse og langt stærkere Kontrol med Instituttets Regnskab, end det hidtil har været Tilfældet. Det er altid en usund og uheldig Ordning, der kan føre til daarlige økonomiske Resultater, at den ene sidder og styrer, ikke blot lægger Budgettet, men styrer og udfører det i Praksis, og den anden skal betale. Jeg vilde finde det rigtigt, at den, der til sidst skal betale, nemlig Staten, enten paa den ene eller den anden Maade faar en langt større Indflydelse, et langt større Herredømme over Instituttets økonomiske Forhold, end hidtil har været Tilfældet.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa Ud-